

Hồi 11

**Song Độc Tương Phùng Hương Mãn Yển
Động phòng Bất Toại Lương Nhân Ai**

AAấy ngày sau, bọn Thuần Vu Kỳ về đến Khai Phong, từng người đi vào Lương Gia Trang, tòa nhà mà Huyền Cơ Thư Sinh và Thần Ông mua trong chiến dịch năm trước.

Xảo tối, vợ chồng Thuần Vu Hồng và mẹ con Tiết Mạn Thụy cũng được bọn Hách Nham hộ tống đến. Phong Đô Đại Sĩ chưa chết nên họ không dám cho sửa sang Thuần Vu Gia Trang mà ở, đành phải ẩn mặt thêm một thời gian nữa. Ngoài tà thuật, võ công của Liêu Vô Chỉ cũng đáng xưng vô địch, thừa sức xông vào tận hậu viện mà ám sát.

Cũng chính vì lão ta mà Thuần Vu Kỳ phải tiếp tục đóng vai Truy Hồn Kiếm Vũ Khinh Hồng, không dám nhận lại thân phận để kết hôn. Nếu lão biết chàng là ai thì sẽ nỗ lực giết hại người thân của chàng để báo thù. Những con hổ từng thọ thương và thoát khỏi bẫy thường rất hung hãn, Phong Đô Đại Sĩ cũng thế. Lão ta sẽ không chừa một thủ đoạn ám muội nào cả.

Huyền Cơ Thư Sinh là người nhìn xa trông rộng, đoán trước rằng Liêu Vô Chỉ sẽ thoát chết nên ra lệnh giữ bí mật tuyệt đối sự hồi sinh của Thuần Vu Kỳ. Lão cẩn thận cho thay chuôi của thanh Tỏa Nhuệ kiếm, giao chuôi cũ bằng sừng tê cho Tử Bất Y làm thuốc. Và bản thân của Thuần Vu Kỳ cũng không dám đánh ra những chiêu mà Liêu Vô Chỉ đã gặp qua.

Trong cảnh nguy nan, lễ nghi trở nên không cần thiết. Các lão nhân chẳng dám thắc mắc gì đến hôn lễ mà cứ thúc giục hai cô con dâu còn lại mau mau phướn bụng. Vệ Tích Cơ buồn rầu vì số hiếm muộn, hỏi lại mẫu thân:

- Mẫu thân à. Chẳng lẽ hài nhi phải chờ đến tuổi ba mươi lăm mới có con ?

Độc Cơ Lạc Anh Châu gật đầu khẳng định, nhưng Tử Bất Y cười hô hố:

- Lão phu không tin. Bà có dám đánh cược không ? Lão phu sẽ nghiên cứu một dược phương, bảo đảm vài tháng sau là con bé nhà mình cần thai ngay.

Sau khi đoán đúng việc sinh tử của con rể, Độc Cơ rất đặc ý và tuyệt đối tin vào khoa tử vi đẩu số. Bà cao ngạo nhận lời cá cược với chồng.

Thuốc ấy là giành cho Vệ Tích Cơ vì Thuần Vu Kỳ chẳng hề thiếu sót trong nhiệm vụ làm chồng, dù có đến ba vợ.

Ngày ngày chàng miệt mài rèn luyện võ nghệ đồng thời chỉ bảo thêm cho thê thiếp, thủ hạ. Chàng biết rằng mình chưa phải là đối thủ của Phong Đô Đại Sĩ. Lần sau lão sẽ không bị bất ngờ nữa và giữ khoảng cách an toàn, phát huy ưu thế của Phách Không Chưởng. Lúc ấy, chàng tránh đòn cũng đủ mệt chứ đừng nói đến chuyện đả thương lão ta.

Thấm thoát đã đến rằm tháng ba, cả nhà bày tiệc nơi hoa viên để thưởng trăng. Thuần Vu Kỳ bỗng nhớ đến tiếng cười trong trẻo và gương mặt rạng rỡ của Đan Nhược Tiên Tử. Chàng vẫn chưa quên được mối tình đầu vụng trộm nhưng đầy mê đắm ấy. Tan tiệc, Thuần Vu Kỳ tìm đến phòng song thân, buồn bã nói:

- Bẩm nhị vị nhân gia. Mười ba ngày nữa là Tiệp muội cử hành hôn lễ, hài nhi chẳng thể yên tâm, định đi đến đấy xem sao. Nếu nhị muội hài lòng với lương duyên thì hài nhi mới vui được.

Thuần Vu Hồng cười nhạt:

- Nay con nha đầu ấy đã công khai lấy lại họ cũ, không thềm mang họ Thuần Vu nữa, Kỳ nhi còn quan tâm đến nó làm gì nữa ?

Nhưng ý của Tiết Như Xuân lại khác chồng, bà hiền hòa nói:

- Việc con nuôi trở lại họ cũ là chuyện thường tình trên thế gian, hà tất tướng công phải giận. Dấu sao thì Tiệp nhi cũng đã an ủi chúng ta suốt mười mấy năm, tình như ruột thịt. Theo ý thiếp thì tướng công nên sai Vệ Tổng Quản mang lễ vật đến mừng, Kỳ nhi cải trang mà tháp tùng.

Thuần Vu Hồng mỉm cười:

- Phải chăng phu nhân muốn gom hết gái đẹp trong thiên hạ về tay Kỳ nhi ? Thực ra, ta cũng nhớ con bé ấy. Lần này Kỳ nhi đến Vân Sơn hãy cố lôi kéo Tiệp nhi quay về. Ta sẽ nhờ Huyền Cơ Thư Sinh đi theo giúp đỡ.

Thuần Vu Kỳ mừng rỡ về báo lại cho ba ả kia nghe. Sầm Tú Linh biến sắc không vui còn Tiết Mạn Thụ thì sợ hãi. Riêng Vệ Tích Cơ tươi cười nói rằng:

- Tướng công biết nghĩ đến tình xưa khiến thiếp rất bội phục. Chàng hãy cố thuyết phục Tiệp muội quay về. Thiếp tự tin có thể dạy dỗ được Tiệp muội, không để gia sự bất hòa

Thuần Vu Kỳ hài lòng đi sang phòng Huyền Cơ Thư Sinh. Ở đây, Vệ Tích Cơ tằm tẩm trấn an hai em:

- Nếu có duyên nợ với nhau thì dù tướng công không đi tìm thì Đan Nhược Tiên Tử cũng quay về. Bằng ngược lại chàng đi chỉ hoài công. Giả như Thuần Vu Tiệp trở lại đây, ta hứa sẽ bắt ả hầu hạ hai người như cha mẹ vậy.

Quá rõ bản lãnh chèo chống của người chị chung thuyền, hai người kia yên tâm, cùng Tích Cơ bàn kế hoạch đày đọa Thuần Vu Tiệp đến sói tóc mới thôi. Họ đặc ý cười khanh khách nhưng chắc là chỉ nói cho vui.

Mờ sáng mười sáu tháng ba, một đoàn kỵ sĩ rời thành Khai Phong, gồm đến tám người. Ngoài Thuần Vu Kỳ, Vệ Cửu, Huyền Cơ Thư Sinh, còn có thêm Dương Hổ, Hách Nham, Đỗ Xung, Hoàng Bưu, Ngô Phương. Tiết Như Xuân sợ mất con lần nữa nên cho đông người tháp tùng.

Thuần Vu Kỳ mang mặt nạ, ăn mặc theo kiểu võ sư hộ viện, giống như bọn thủ hạ. Chàng sử dụng lại cái tên Nam Cung Tú. Trưa ngày hai mươi sáu, bọn chàng đến huyện trấn Thanh Tuyền, phía đông núi Vân Sơn, cách chừng vài ba dặm. Thanh Tuyền là một trấn lớn và sầm uất, dân cư đông đúc, nhà cửa khang trang, dọc phố chính có rất nhiều lầu quán, tiểu hiệu.

Đám cưới khác đám ma ở chỗ ai được mời mới đi và khách thường đến thẳng nhà cô dâu hoặc chú rể mà cư ngụ, vì là chỗ quen thân hoặc họ hàng. Nhưng Mộ Dung Thịnh lại là Bang chủ của một bang hội nên đã gửi thiếp hồng mời các võ phái khác đến chứng kiến thay cho lễ khai đàn. Do vậy, các lữ điếm trong trấn Thanh Tuyền có khá nhiều khách giang hồ.

Hết chỗ trọ, Huyền Cơ Thư Sinh bèn dẫn cả đoàn đến nhà người quen ở tạm. Tô Gia Trang không nằm trên phố chính nhưng rất khang trang rộng rãi.

Gã hói Ngô Phương nóng ruột tìm lại người tình cũ là Tiểu Mai nên xin phép đi dạo một vòng, may ra gặp gỡ. Tiểu Mai có tật ăn quà vặt thay cho cơm trưa nên không chừng sẽ có mặt trong trấn vào giờ này. Quả nhiên, sức mạnh kỳ diệu của tình yêu đã run rủi cho họ Ngô và Tiểu Mai hội ngộ. Cô ả đang xì xụp thanh toán tô sủi cải nóng hổi của một gánh hàng rong, dưới gốc cây lê đường.

Ngô Phương mừng đến nỗi tim đập thành thạch song cố nhẫn nại chờ người trong mộng ăn thêm một tô nữa. Khi nàng mãn nguyện ra về thì gã mới bám theo sau, ngỡ ngẩn nhìn đôi mộng tròn lác lư, ngoe nguẩy. Đến chỗ vắng vẻ gã mới chạy đến và gọi:

- Mai muội.

Tiểu Mai quay phắt lại, hân hoan nhoẻn miệng cười:

- Ngô huynh.

Rồi ả lao đến gục đầu vào ngực Ngô Phương mà sụt sùi. Họ Ngô vội dẫn người yêu về Tô Gia Trang. Gặp toàn người quen cũ, Tiểu Mai bồi bồi xúc động khóc oà lên. Vệ Cửu liền đỡ dành và bắt đầu tra hỏi:

- Tiểu Mai ? Phải chăng Nhị tiểu thư bị phe Thần Kiếm Bang bắt giữ và uy hiếp ?

Tiểu Mai lắc đầu kể:

- Bẩm Vệ lão gia. Sau khi rời núi Từ Sơn, Nhị tiểu thư đưa nô tỳ và Tiểu Hồng xuống Hàng Châu du ngoạn. Bốn tháng trước tiểu thư gặp Mộ Dung Thịnh ở bờ Tây Hồ. Hai bên quen biết và phát sinh tình cảm. Mộ Dung Thịnh say mê tiểu thư như điên đảo, chấp nhận cả việc từ hôn với vợ cũ, nên tiểu thư đã đồng ý lấy gã. Chủ hôn cho đám gái là Đại Lương Quái Tẩu, sư phụ của tiểu thư. Văn lão gia đã có mặt từ mấy ngày trước.

Thuần Vu Kỳ nghe xong, lòng đầy chua xót, chẳng biết nên vui hay buồn. Huyền Cơ Thư Sinh thận trọng hỏi thêm:

- Mai nhi ? Giả như tiểu thư của người nghe tin Đại công tử còn sống thì có chịu quay về Thuần Vu Gia Trang không ?

Tiểu Mai rầu rĩ đáp:

- Chắc chắn là không. Khi cái tin Đại công tử thất tung bay đến Hàng Châu, Nhị tiểu thư chỉ khóc lóc một lúc rồi thôi. Tiểu thư bảo rằng Đại công tử sống hay chết cũng vậy thôi, nàng không bao giờ chấp nhận cảnh đa thê. Sau đó tiểu thư quen với Mộ Dung Thịnh.

Thuần Vu Kỳ vô cùng hổ thẹn, tự trách móc bản thân. Huyền Cơ Thư Sinh hiểu được tâm trạng ấy, thở dài:

- Đa thê là một tập quán xấu của thời đại chúng ta. Không riêng chỉ Trung Hoa mà các nước chung quanh như Mông Cổ, Mãn Châu, Giao Chỉ, Cao Ly... cũng thế. Thực ra, Kỳ nhi không đáng trách vì gã vốn chẳng rắp tâm muốn thế. Chẳng qua do

duyên nợ run rủi thế thôi. Thử hỏi một người câm mà lại được đến bốn người vợ đẹp, chẳng phải là số mệnh hay sao ?

Tiểu Mai giật mình:

- Bốn rồi sao ? Chẳng hay người thứ tư là ai ?

Lư lão mỉm cười:

- Trại Ngu Cơ Tiết Mạn Thụy. Chị họ của Kỳ nhi.

Tiểu Mai bùi ngùi:

- Thế là có đến ba quả phụ. May là Nhị tiểu thư đã sớm bỏ đi và gặp được lương duyên. Nàng ta đã từng nói như thế.

Cả nhà nhìn nhau, hiểu ra rằng Thuần Vu Tiệp không tha thiết lắm với tình xưa. Thuần Vu Kỳ không nhin nổi, hỏi ngay:

- Thế chẳng hay Nhị tiểu thư có hạnh phúc hay không ?

Tiểu Mai gật đầu:

- Hoàn toàn được mãn nguyện. Tiểu thư được Mộ Dung Bang chủ cứng chiều hết mực, muốn gì được nấy. Ông ta còn hứa sẽ đem cả thiên hạ đặt dưới chân tiểu thư nữa.

Mọi người chấn động, thức ngộ rằng dã tâm của Mộ Dung Thịnh không nhỏ.

Tiểu Mai xin phép ra về, Ngô Phương liền đi theo để tâm tình. Hai người ấy đi rồi, Huyền Cơ Thư Sinh nghiêm giọng bảo Thuần Vu Kỳ:

- Kỳ nhi. Nay Tiệp nhi đã tìm được hạnh phúc, người chớ nên dằn vặt nữa, mà hãy lo lắng rằng mai sau sẽ xử trí thế nào khi Mộ Dung Thịnh khuyh đảo giang hồ.

Thuần Vu Kỳ giật mình, suy nghĩ một lúc rồi đáp:

- Quả là khó xử thực. Có lẽ phải chờ xem nhân cách và thủ đoạn của Thần Kiếm Bang thế nào đã. Một kẻ ham mê quyền lực tất sẽ hờ hững với vợ con, hy vọng đến lúc ấy Tiệp muội sẽ tỉnh ngộ quay về.

Đến lượt cử tọa giật mình ngơ ngác, không ngờ Thuần Vu Kỳ còn nghĩ đến chuyện thu nạp lại kẻ bội tình đã lấy người khác. Con ma cờ bạc Đỗ Xung cười hề hề:

- Thuộc hạ xin đánh cá với công tử rằng lúc ấy sẽ đến lượt ba vị phu nhân kia phản đối, xách gói ra đi hoặc chí ít cũng hăm dọa như thế. Thuộc hạ xin đặt cược một năm tiền lương đấy.

Cả nhà cười ồ, biết gã mặt ngựa có lý.

Thuần Vu Kỳ tự nhủ mình đúng là một ngốc tử. Chàng tha thứ được nhưng những người khác thì không. Ba người đàn bà chung thủy kia sẽ không chịu thiệt thòi hơn nữa. Chàng đã qua ích kỷ, chỉ nghĩ đến mình.

Trưa hai mươi sáu, bọn Huyền Cơ Thư Sinh thanh thảo lên núi Vân Sơn dự lễ cưới, không còn phải nặng lòng thác mắc cho hạnh phúc của cô dâu nữa.

Nghi lễ thành hôn đã cử hành hồi sáng, bữa tiệc này chỉ là để tân lang, tân nương ra mắt quan khách, nhận lời chúc mừng mà thôi. Lễ vật của Thuần Vu Gia Trang là hai rương gỗ sơn son thếp vàng, chứa đầy vàng vòng. Do vậy, tuy không có thiệp mời mà khách vẫn được trọng vọng.

Từ giữa giờ Tỵ đến đầu giờ Ngọ, khách mời lần lượt đến nơi. Tùy theo địa vị, họ sẽ được xưng danh hay không. Âm lượng lớn hay nhỏ tùy thuộc vào giá trị của lễ vật. Các phái Bạch Đạo đều miễn cưỡng cử đại biểu đến dự. Họ là tăng ni, đạo sĩ xa lánh hồng trần, không vợ không chồng, đến đây chỉ tổ tủi thân, cảm khái. Kẻ tu hành thường nghèo nên lễ vật đạm bạc, thua xa những bang hội nhỏ. Tuy chưởng môn không đi nhưng cũng cử người có vai vế nên Huyền Cơ Thư Sinh gặp lại người quen. Đó là Bạch Phát Tử phái Võ Đương, Thiên Nhân Tử phái Hoa Sơn, Thanh Duyên Tử phái Toàn Chân, Hải Hội Chân Nhân của Thiên Sư Giáo và Định Sơn đại sư của Thiếu Lâm Tự. Năm phái này là trụ cột của võ lâm nên không thể thờ ơ trước sự xuất hiện của một bang hội mới. Nhất là khi họ biết rằng Mộ Dung Thịnh và Miêu Độc Pháp Sư đã bắt sống bốn trăm hào kiệt để đào tạo thành sát thủ.

Do Bán Nguyệt Sơn Trang dọn đi đâu không rõ và ngũ phái phải lo đối phó với Trung Nghĩa Bang nên chưa thể hỏi tội Mộ Dung Thịnh. Nhân dịp được mời dự lễ cưới, họ sẽ hạch sách Thần Kiếm Bang, đòi tự do cho những người bị bắt. Bàn của Thuần Vu gia trang và Ngũ phái nằm gần nhau. Họ đã cố ý chọn lựa như thế để dễ bề thương lượng. Sự hiện diện của Huyền Cơ Thư Sinh khiến các phái rất phấn khởi.

Khi biết mục đích của Ngũ phái, Lư Thiếu Kỳ tư lự bảo:

- Độc Cơ Lạc Anh Châu đã cho lão phu biết rằng Vong Tâm Đan thần hiệu vô song, ai uống vào sẽ ngoan ngoãn như cừu, trung thành đến chết. Bề ngoài nạn nhân rất bình thường và họ sẽ khẳng định rằng mình tự nguyện phục vụ Mộ Dung Thịnh chứ không hề bị ép buộc. Vì thế, chư vị có nói gì cũng vô ích. Muốn cứu họ, chúng ta chỉ còn cách giết Mộ Dung Thịnh và Miêu Độc Pháp Sư. Không còn người khống chế tâm linh, họ sẽ tự động quay về nhà.

Hải Hội Chân Nhân thở dài:

- May mà lão đệ đến đây, không thì bọn ta đã hành động hồ đồ rồi. Tuy nhiên bản đạo lại lo rằng Mộ Dung Thịnh sẽ dùng chính những người này để tấn công các phái, cảnh nổi da xáo thịt không sao tránh khỏi.

Ai nấy đều rầu rĩ vì mỗi phái đều có hai ba chục đệ tử tục gia bị bắt trong trận Bán Nguyệt Sơn Trang. Đệ tử tục gia là khái niệm để chỉ những người phạm tục đến các phái tăng đạo xin học võ. Những người này phải đóng một số bạc, ít nhất cũng đủ cho chi phí ăn uống của họ. Kẻ giàu thì đóng nhiều, người nghèo thì đóng ít hơn, tuy nhiên, khoản thu nhập này cũng chiếm phần quan trọng trong ngân quỹ của các phái. Dù mất tiền nhưng đám người ấy rất hài lòng, luôn tự xưng mình là đệ tử của phái này hay phái nọ. Thiếu Lâm Tự là trường dạy võ lớn nhất Trung Hoa, số đệ tử tục gia lên đến hàng vạn. Kế đến là phái Võ Đang rồi phái Hoa Sơn, Toàn Chân. Riêng Thiên Sư Giáo là một tôn giáo nên tất cả đều là giáo chúng, dù có mặc áo đạo sĩ hay không.

Tiệc cưới được bày trên sân gạch rộng rãi, trước cửa tòa đại sảnh hai tầng mang chiều bài Thần Kiếm Bang Tổng Đàn. Nắng cuối xuân khá gay gắt nên chủ nhà căng lưa hồng giữa những thân cây để che mát cho thực khách, tổng cộng số bàn hơn trăm. Chúng tớ số người được mời lên đến hàng ngàn. Cạnh cổng còn có một tòa tiểu xá nơi đón tiếp khách khứa, ghi tên nhận lễ vật và xưng danh.

Gần cuối giờ Tỵ, ngoài ấy vọng vào tiếng hô vang dội:

- Hồng Hoa Cung cung chủ gia lâm ?

Thực khách đến trước đều xôn xao, quay mặt ra ngoài để nhìn người đàn bà nổi tiếng vùng phía Bắc Hoàng Hà.

Hồng Hoa Tiên Cơ Hoàng Xuân Phụng năm nay đã gần sáu chục, nhưng đã lừng danh mỹ nữ từ lúc mười bảy tuổi. Năm hai mươi tám nàng mới xuất giá song khá lặng lẽ nên võ lâm không biết tân lang là ai. Võ công Hồng Hoa Tiên Cơ vốn không cao, thua cả ả nữ hiệp giàu có đất Tứ Xuyên là Độc Cơ Lạc Anh Châu. Không ngờ, cuối năm ngoái Hoàng Xuân Phụng khai bang lập phái khiến mọi người phải kinh ngạc.

Hai cỗ kiệu phủ sa xanh cùng đoàn tùy tùng gồm bốn thiếu nữ áo trắng, đường bệ tiến vào, đến gần khu bàn tiệc mới dừng lại, đậu song song. Phu kiệu vén màn cho chủ nhân bước ra, một nam một nữ. Sau ba mươi năm xa cách, những người biết mặt Hồng Hoa Tiên Tử đều phải sửng sốt trước một nhan sắc không hề phai mờ theo năm tháng. Hoàng Xuân Phụng vẫn chỉ là một thiếu phụ tuổi tam tuần, da dẻ mịn màng, trắng trẻo, tóc mây đen tuyền, mặt chẳng một vết nhăn.

Còn nam nhân kia cũng anh tuấn phi phàm, trông khá già dặn song khó xác định tuổi tác. Bảo rằng y bốn mươi hay lục thập cũng được. Ngoài vẻ tuấn tú, người này còn khá oai phong nhờ gương mặt chữ điền rấn rỏi và chiếc mũi ưng kiêu hãnh. Tuy nhiên, ánh mắt ông ta lại có vẻ gì đó là lạ, vừa quyến rũ, vừa đáng sợ.

Theo lời đồn đại của giang hồ thì người đàn ông võ phục lam nhạt này là phó cung chủ Hồng Hoa Cung, kiêm tình nhân của Hoàng Xuân Phụng, tên gọi Bạch Hỏa Chiêu không ai rõ họ Bạch là cao thủ phương nào, song đã được giao cương vị phó cung chủ thì bản lĩnh chẳng thể kém được.

Hồng Hoa Tiên Cơ như đóa hoa xuân rực rỡ trong bộ cung trang màu hồng phấn. Mái tóc búi cao cài đầy châu ngọc. Hoàng Xuân Phụng ăn mặc rất kín đáo, áo gồm đến hai lớp, song lại khiến bọn nam nhân nổ đom đóm mắt, lấm la lấm lét liếc nhìn. Dưới hai lớp sa mỏng như cánh chuồn kia chẳng có yếm đào nên đôi nhũ phong mơn mớn như lê chín ấy lồ lộ, đong đưa theo bước xà hành.

Hoàng Xuân Phụng tươi cười, giơ tay vẫy chào những người nàng quen biết. Nữ nhân phụ trách tiếp tân đã đưa khách quý vào một bàn khá gần với thềm đại sảnh, nơi đặt bàn của trưởng bối hai họ. Bọn Thuần Vu Kỳ cùng đại biểu ngũ phái cũng ở khu vực ấy.

Mùi son phấn và nước hoa từ cơ thể Hoàng Xuân Phụng tỏa ra bát ngát, khiến các hòa thượng, đạo sĩ phải nhăn mặt. Tiên Cơ lại còn phe phẩy chiếc quạt xếp nan ngà voi cẩn vàng, như muốn ai cũng được thưởng thức mùi thơm quyến rũ ấy.

Đầu giờ Ngọ, tiếng đàn sáo của bọn nhạc công ngồi cạnh cửa sảnh trở lên rộn rã, báo hiệu sự xuất hiện của đôi uyên ương.

Đi cạnh cô dâu chú rể là mẹ của Mộ Dung Thịnh và Đại Lương Quái Tẩu Văn Khả Duyệt. Gương mặt họ Văn rạng rỡ vì vui sướng và cũng vì men rượu. Chiếc mũi lân của ông đã đỡ ửng chứng tỏ đã sớm làm vài chén để lấy dũng khí. Tuy nhiên, sắc diện của Mộ Dung lão thái kém tươi, có lẽ bất bình trước việc Mộ Dung Thịnh tham đó bỏ đảng, xua đuổi vợ con đi mà lấy Thuần Vu Tiệp.

Chưa động phòng nên tân nương vẫn còn che mặt bằng khăn the, khó biết nàng vui hay buồn. Bốn người đứng trên thềm đại sảnh, quay xuống khu bàn tiệc, nữ thì nghiêng mình, nam thì vòng tay, cúi chào quan khách. Tiếng nhạc đã dứt, Đại Lương Quái Tẩu bước ra, cao giọng:

- Kính cáo toàn thể thân hữu. Lão phu là Văn Khả Duyệt, sư phụ của cô dâu Trịnh Tiệp. Tiệp nhi mồ côi song thân từ thuở bé nên lác phu là trưởng bối duy nhất, đứng

làm chủ hôn cho Tiệp nhi xuất giá. Tân lang cũng chẳng còn cha nên Mộ Dung lão Thái là trưởng bối bên chàng trai. Lão phu xin thay mặt hai họ cảm tạ chư vị đến để chứng kiến cho lễ cưới của đôi trẻ. Mời chư vị cùng nâng chén để chúc mừng cho tân lang tân nương được bách niên giai lão, loan phụng hòa minh, sau đó chúng ta động đũa vì người võ lâm không cần nghi thức rườm rà.

Nói xong lão trở về hàng, lấy chung rượu trong khay bạc mà ả nữ tỳ dâng đến, nâng cao lên và khoái trá hô lớn:

- Cạn chén.

Ở dưới, thực khách nhất tề hô theo rồi uống cạn cùng với Quái Tẩu và cô dâu chú rể. Mộ Dung lão Thái chỉ nhấp môi chứ không uống.

Theo thực đơn để sẵn trên bàn thì tiệc cưới sẽ gồm tám món. Giờ đây, bốn món đầu tiên đã được bưng ra trước. Ai ăn chay thì ngồi bàn riêng và cũng được đãi đầy đủ tám món, dù chỉ là đậu hũ rau quả, mì căn, nấm các loại.

Trong lúc thực khách ăn uống thì đôi uyên ương phải đi từng bàn để chào và nhận lời chúc mừng. Tất nhiên, họ khởi đầu từ những bàn gần nhất, gồm những nhân vật có bề bực. Khoảng cách gần giúp Thuần Vu Kỳ nhìn xuyên lớp the của tấm khăn che mặt tân nương. Chàng nhận ra nụ cười tươi tắn và ánh mắt hân hoan của cô dâu, lòng với bớt ưu tư.

Nàng vui là phải. Mộ Dung Thịnh khô ngô tuấn tú hơn chàng và lại là Bang chủ một bang hội hùng mạnh. Vả lại nàng sẽ thỏa nguyện vì độc chiếm trượng phu, chẳng phải chia sẻ cho ai cả. Thuần Vu Kỳ thầm công nhận Đan Nhược Tiên Tử đã hành động đúng.

Chàng không dám nhìn người yêu cũ quá lâu nên quay sang hướng khác, tình cờ phát hiện Miêu Độc Pháp Sư Hưởng Đình Mạo đã ra ngồi chung với Mộ Dung lão Thái và Đại Lương Quái Tẩu Văn Khả Duyệt. Thuần Vu Kỳ chợt lấy làm lạ là vì sao lão ta không xuất hiện sớm hơn.

Chàng chưa kịp suy nghĩ thêm thì nghe tiếng cười và giọng nói yêu mị của Hồng Hoa Tiên Cơ. Đôi tân nhân đã đến bàn của họ. Hoàng Xuân Phụng đứng lên, vui vẻ nói:

- Bổn nhân vì ngưỡng mộ tài trí của bậc anh hùng cái thế họ Mộ Dung nên mới lặn lội ngàn dặm đến đây để chúc mừng. Mời Bang chủ uống với bốn nhân một chén ?

Mộ Dung Thịnh vội nói lời cảm tạ rồi uống chén rượu mà Cung chủ Hồng Hoa Cung trao cho. Phó bang chủ Bạch Hỏa Chiêu cũng tự giới thiệu danh tính, chúc vụ rồi mời rượu Mộ Dung Thịnh.

Thuần Vu Tiệp nhận ra ánh mắt chú rể bị đôi nữ phong khiêu gợi của mụ yêu nữ họ Hoàng thu hút, liền nổi cơn ghen, chửi thảm cả Mộ Dung Thịnh lẫn Hồng Hoa Tiên Cơ. Tuy nhiên, trong ngày lễ trọng đại này, nàng không dám phát tác, cố nén lòng.

Nào ngờ Hồng Hoa Tiên Cơ tinh ý nhận ra nét mặt không tươi của cô dâu. Mụ phá lên cười và bảo:

- Này tân nương. Hiền muội đừng trách tân lang mà tội nghiệp cho ỳ. Trên thế gian này chỉ có người mù mới không bị đôi gò bồng đảo của bốn nhân cám dỗ.

Thuần Vu Tiệp nổi điên cười nhạt:

- Tất nhiên rồi. Ngực của bà được nhiều người chăm sóc nên mới to như hai trái bưởi, ta chẳng thể nào bì kịp.

Đám hào khách trẻ tuổi khoái trá phá lên cười hô hố. Một gã ngà say buột miệng:

- Tại hạ rất thích ăn bưởi, nhìn thấy là nhiều nước miếng ngay.

Giọng gã rất hóm hỉnh nên cử tọa cười vang. Mộ Dung Thịnh bẽ mặt, vội kéo cô dâu dũ dần kia đi sang bàn khác.

Nhưng Hồng Hoa Tiên Cơ đã nổi giận, sảng giọng bảo:

- Bốn nhân vì tình đồng đạo võ lâm nên mới đem hậu lễ đến chúc mừng, không ngờ chỉ nói đùa một câu cho vui mà lại bị mạt sát nặng nề. Bốn nhân chẳng mặt mũi nào ở lại nữa.

Mặc cho Mộ Dung Thịnh hết lời tạ lỗi, van xin. Hoàng Xuân Phụng vẫn khăng khăng cáo từ. Nhưng mụ chưa đi ngay mà lại cao giọng nói với cử tọa:

- Bốn cung sẽ tổ chức lễ khai đàn vào ngày hai mươi lăm tháng năm sắp đến. Nhân dịp chư vị anh hùng tề tựu đông đảo chốn này, bốn nhân xin gửi luôn thiệp mời.

Nói xong, mụ rời bàn cùng phó Cung chủ Bạch Hỏa Chiêu đi từng bàn để phát thiệp. Dĩ nhiên là thiệp không, không có ghi tên người được gửi. Hồng Hoa Tiên Cơ lộ vẻ áy náy:

- Mong chư vị lượng thứ về nhà tự điền tên mình vào giùm.

Dĩ nhiên ai cũng rộng lượng tha thứ vì đã mê mẩn bởi da thịt nõn nà và mùi u hương thơm nức của Tiên Cơ. Hành động này hơi trái khoái nhưng Mộ Dung Thịnh

đang ân hận vì lỗi của tân nương nên không dám phản đối. Chính gã cũng nhận được thiệp mời thơm tho.

Có bốn ả cung nữ phụ giúp nên chỉ hơn khắc sau đã phát xong ngàn tấm thiệp hồng. Hồng Hoa Tiên Cơ nghiêng mình chào tứ phương rồi đưa thủ hạ rời Tổng Đàn Thần Kiếm Bang, được nhiều cặp mắt si dại ngóng theo.

Họ đi chừng một lúc thì ngoài cổng vọng vào giọng xưng danh không lấy gì làm hào hứng:

- Hộ Quốc Hầu, Kha lão tiên bối giá lâm ?

Tiệc cưới đã xong bốn món hiệp một mà Linh Miêu Tẩu mới đến thì quả là thất lễ với chủ nhà. Tuy nhiên, sau lễ khai đàn đầy sấm sét, khói lửa và máu me của Trung Nghĩa Bang hồi năm ngoái thì thanh danh Linh Miêu Tẩu đã lẫy lừng tứ hải. Giờ đây lão lại xuất hiện khiến quần hùng khắp khởi mừng, chờ đợi được xem trò vui hoặc chuyện lạ. Vui thì chưa thấy nhưng lạ thì có ngay. Cử tọa cười rần lên khi thấy Linh Miêu Tẩu và một hán tử mặt đen, râu rậm đi vào trong chiếc áo lông cừu dày sụ, dài đến cổ chân. Trời cuối xuân ấm áp và có phần oi bức, ai cũng mặc áo mỏng, thế mà có người mặc áo lông cừu, không tức cười sao được.

Thêm vào đó, trên tay Linh Miêu Tẩu là một con mèo mướp ốm o chính hiệu mèo nhà chứ chẳng phải mèo rừng hay linh miêu gì ca. Có gã ác miệng giễu cợt ngay:

- Phải chăng Kha tiên bối mới cuôm được áo lông cừu nên mặc để khoe ?

Người thứ hai thì mỉa mai:

- Chẳng lẽ con mèo sắp chết kia là linh miêu đấy sao ?

Linh Miêu Tẩu thản nhiên đáp:

- Lão phu và gã đệ tử này đi du ngoạn Giao Châu mới về đến. Bên ấy nóng khủng khiếp và bọn ta đã quen nên không chịu nổi khí hậu mùa xuân Trung Thổ, đành phải mặc áo cừu cho đỡ rét. Còn con mèo này cũng là linh vật phương nam, lão phu mang về để truyền giống tốt cho lũ mèo của nước ta.

Bọn hào khách tức anh ách trước lời ngụy biện của Kha lão, chưa kịp trả treo thì Mộ Dung Thịnh và Đan Nhược Tiên Tử đã bước đến chào đón khách mới.

- Hầu Gia hạ cố giá lâm là một vinh dự lớn lao cho họ Mộ Dung.

Kha Nhất Tuyên đeo lưng lẳng tẩm kim bài Hầu Tước trước ngực nên Mộ Dung Thịnh phải xưng hô như thế. Gã tri huyện Thanh Tuyên cũng phải đến bái kiến và mời

Linh Miêu Tẩu ngồi chung bàn với mình. Tạ tri huyện cùng hai lão huyện Thừa mà chiếm trọn một bàn thì cũng uống ?

Nhưng Mộ Dung Thịnh không chịu, ra lệnh dọn thức ăn mới vào bàn trống, lúc này là của Hồng Hoa Tiên Cơ.

Gã mặt đen cứ lặng lẽ đi theo sư phụ, chẳng nói một lời. Khi ngồi xuống, gã chọn vị trí quay mặt về hướng bàn của Thuần Vu Gia Trang nên gã và Thuần Vu Kỳ có thể nhìn thấy nhau. Gã nháy mắt, cười với chàng rồi len lén vẫy thật nhanh.

Thuần Vu Kỳ ngơ ngác nhìn gương mặt đen đúa nhưng thanh tú ấy, bàng hoàng nhận ra ánh mắt và nụ cười quen thuộc của Vệ Tích Cơ. Chàng mừng rỡ nói nhỏ với Huyền Cơ Thư Sinh:

- Lư đại thúc ? Cơ muội đã hóa trang thành đệ tử của Linh Miêu Tẩu. Nàng ra hiệu gọi chúng ta sang bên ấy.

Lư Thiếu Kỳ phì cười:

- Thì ra thế. Hèn chi họ mặc áo choàng lông khiến lão phu nghĩ mãi không ra lý do.

Ý ông ám chỉ thân hình có ba đường cong tuyệt diệu của Vệ Tích Cơ. Nàng muốn giả trai thì chỉ có cách mặc áo lông cừu để che kín tất cả. Ngực còn dùng lụa bó cho nhỏ lại nhưng đôi mông nảy nở, tròn trĩnh rất đàn bà kia thì làm sao đây ?

Huyền Cơ Thư Sinh vui vẻ đứng lên vòng tay nói sang sảng:

- Kha tiền bối. Đã lâu không được diện kiến tôn nhan, văn sinh xin phép được hầu người vài chén rượu.

Linh Miêu Tẩu ngạo nghễ gật gù:

- Cũng được. Lão phu cũng muốn có vài người để đối ẩm cho vui. Ngồi với cái gã Từ Tiểu Khê này chán bỏ mẹ ?

Vậy là Vệ Tích Cơ có tên giả là Từ Tiểu Khê. Lư lão liền kéo Thuần Vu Kỳ đi sang ngồi chung với Linh Miêu Tẩu. Thư Sinh ở cạnh Kha lão còn Thuần Vu Kỳ thì ngồi bên ái thiê.

Đại biểu ngũ phái cũng lần lượt đến chỗ bậc cao niên và được mời an tọa. Thấy đã đông đủ, Linh Miêu Tẩu hạ giọng:

- Nguy rồi. Nếu lão phu không lầm thì đám cưới này là một cái bẫy. Nhưng phải để Tiểu Khê thử thức ăn, thức uống rồi mới kết luận được.

Một nhà sư và bốn đạo sĩ tái mặt lo lắng, cố bình tâm quan sát Từ Tiểu Khê ăn uống. Gã nhấp trà, nhấp rượu, gắp vài đĩa nhắm nhấp rồi nhăn mặt:

- Không phải chất độc mà là độc trùng.

Bạch Phát Tử sợ chết khiếp, run rẩy nói:

- Để bần đạo lấy đĩa đồ chay cho thí chủ kiểm tra.

Lão liếc quanh rồi nhào người ctụng nhanh đĩa mì căn còn vài miếng đem sang bên này. Tích Cơ nhai thử chau mày bảo:

- Lạ thực. Trong món này, ngoài độc trùng còn có một ít chất độc khác nữa, và dường như miếng mì căn phẳng phất một mùi thơm đầy nữ tính.

Huyền Cơ Thư Sinh thông minh tuyệt thế, thẳng thốt nói ngay:

- Té ra Hồng Hoa Tiên Cơ đã phóng độc. Thảo nào mụ ta chịu khó đi từng bàn để ai cũng ngửi phải mùi hương nồng nàn ấy.

Và lão kể lại cho Linh Miêu Tẩu và Vệ Tích Cơ nghe việc Hồng Hoa Tiên Cơ giả vờ giận cô dâu, phát thiệp mời rồi rút lui.

Linh Miêu Tẩu trầm ngâm:

- Thế dung mạo của gã Phó Cung chủ kia trông ra sao ?

Lư Thiếu Kỳ liền mô tả lại mặt mũi phong thái của Bạch Hỏa Chiêu. Kha Nhất Tuyên biến sắc lảm nhảm:

- Lẽ nào Nam Tái Độc Thần Tất Chương vẫn còn sống ? Mười lăm năm trước lão phu đã đánh y vắng xuống sông Lan Thương rồi mà.

Thuần Vu Kỳ tò mò hỏi:

- Nhân vật ấy lai lịch thế nào ?

Kha lão giải thích:

- Tất Chương là một cao thủ độc môn, quê đất Cảnh Hồng, cạnh bờ sông Lan Thương, gần biên giới Trung Hoa và Miến Điện. Họ Tất giỏi đao pháp và nghề phóng độc, tính tình hung ác tuyệt luân, làm hại rất nhiều lương dân ở đất Vân Nam. Lão phu truy tìm suốt nửa năm trời mới kiếm ra sào huyết của gã. Tất Chương bỏ chạy đến một đoạn bờ sông có vách cao vọt vọt thì bị lão phu bắt kịp, đánh trọng thương và rơi xuống nước. Theo lẽ thường thì gã tuyệt đối không thể sống sót.

Huyền Cơ Thư Sinh ngắt lời họ Kha:

- Việc ấy cứ để đấy. Giờ chúng ta phải xác định được tác hại của cổ trùng và chất độc này cái đã.

Vệ Tích Cơ lên tiếng:

- Thần Kiếm Bang và Hồng Hoa Cung đều muốn thu phục quần hùng nên đã sử dụng loại độc mạn tính, một vài tháng sau mới phát tác. Độc hương của Hồng Hoa Tiên Cơ thì tại hạ không biết gì nhưng độc trùng của Miêu Độc Pháp Sư thì có thể thuộc loại Văn Âm Thực Não Trùng. Hiện giờ cổ trùng vẫn còn nằm trong dạ dày mọi người. Lát nữa, khi nghe Hường Đình Mạo tấu khúc nhạc, chúng sẽ bò lên hốc mũi rồi lên óc. Khoảng một tháng nữa chúng sẽ bắt đầu tấn công não bộ, tạo ra cảm giác đau đớn khủng khiếp, nhưng nếu quần hùng rời xa nơi đây trước khi nghe nhạc thì vô hại. Chỉ vài ngày sau là cổ trùng bị chết.

Linh Miêu Tẩu mỉm cười:

- Lão phu đã có cách. Người hãy cho lão phu xin một viên thuốc độc cực mạnh
Tích Cơ liền trao cho lão một viên dược hoàn màu trắng, nhỏ xíu như hạt đậu xanh.

Linh Miêu Tẩu thả ngay vào chung rượu rồi đứng lên. Lão nói oang oang:

- Nay chư vị. Để giúp vui cho đám cưới, lão phu xin biểu diễn màn Thần Miêu Ấm Tửu. Giống mèo Giao Châu có đặc tính kỳ lạ là uống rượu thay cho nước lã.

Thực khách cười ngất, nửa tin nửa ngờ nhưng vẫn chăm chú theo dõi. Linh Miêu Tẩu nắm cổ con mèo mướp, bóp cho miệng nó há ra rồi đổ độc tửu vào. Con vật tội nghiệp kia vừa được đặt xuống mặt bàn đã gào lên thảm thiết, điên cuồng phóng từ bàn này sang bàn khác, đi đến đâu thì máu miệng hộc ra chỗ đó. Cuối cùng nó ngã lăn ra chết.

Quần hào dang còn ngỡ ngẩn, ớn lạnh thì nghe Linh Miêu Tẩu quát vang:

- Trong rượu có độc, chạy mau kéo chết ?

Thế là bọn Thuần Vu Gia Trang cùng đại biểu ngũ phái nhất tề bỏ chạy theo Linh Miêu Tẩu. Con người là loại động vật sống thành đàn nên có tính bắt chước, vả lại khái niệm "độc" là cái đáng sợ nhất trên đời, hơn cả ác thú. Do vậy, thực khách thất kinh hồn vía, xô đổ cả bàn tiệc, chen lấn nhau mà chạy bán sống bán chết về phía cổng Tổng Đàn.

Mộ Dung Thịnh thấy cơ mưu bị bại lộ, chán nản đứng nhìn cảnh tang thương của khu bàn tiệc. Gã cảm hận gầm lên:

- Linh Miêu Tẩu. Bốn nhân thể sẽ không tha cho lão

Thuần Vu Tiệp thì giận dữ quay lại trách Miêu Độc Pháp Sư:

- Sao nghĩa phụ bảo rằng loại cỏ trùng kia phải một tháng sau mới phát tác ?

Thì ra nàng cũng dự phần trong âm mưu này. Hưởng Đình Mạo khổ sở:

- Không phải do lỗi của lão phu. Chẳng qua Linh Miêu Tẩu khám phá ra việc chúng ta thả Văn Âm Thực Não Trùng nên mới hạ độc con mèo để dọa cho mọi người rời khỏi nơi này, trước khi lão phu tẩu nhạc.

Và lão cau mày thắc mắc:

- Lạ thực. Vì sao Kha lão lại có thể nhận ra và hiểu rõ tính chất của Văn Âm Trùng như thế nhỉ ? Đây là bí thuật độc đáo của bốn môn, người ngoài không thể biết được

Do Thuần Vu Tiệp chửi rủa và bỏ đi trước khi tường lai lịch của Vệ Tích Cơ nên đã chẳng thể giúp Miêu Độc Pháp Sư giải đáp nghi vấn. Mộ Dung Thịnh cười gằn, vẫy một lão già áo gấm xanh, râu ngắn chớm bạc, và ra lệnh:

- Bào phó Bang chủ hãy điều ngay mười toán sát thủ đuổi theo Linh Miêu Tẩu, bằng mọi giá phải mang được thủ cấp của lão về đây.

Lão nhân họ Bào này tên gọi Văn Tuấn, tuổi độ sáu mươi, cao thủ Hắc Đạo vùng lưu vực sông Ô Giang Quý Châu. Lão ta có danh hiệu là Nam Hoang Đại Hào. Họ Bào chịu ơn cứu mạng của Miêu Độc Pháp Sư nên đành nhận lời phò tá Mộ Dung Thịnh.

Bào Văn Tuấn đi rồi, Mộ Dung Thịnh cho người dọn dẹp bàn ghế, chén bát và bỏ vào phòng ngủ vùi. Gã uống khá nhiều rượu nên đã say. Xẩm tối, Đại Lương Quái Tẩu vào phòng lay gọi Mộ Dung Thịnh và trách móc:

- Bộ người quên cả lễ hợp cẩn rồi sao ?

Mộ Dung Thịnh giật mình vội tắm rửa qua loa, mặc lại áo tân lang rồi tiến đến khuê phòng của cô dâu. Thuần Vu Tiệp ngồi lặng lẽ trên thành giường, nhìn cặp nến hồng đã cháy hết một nửa, mặt hoa đầy vẻ giận hờn.

Mộ Dung Thịnh hết lời tạ lỗi rồi tháo khăn che mặt cô dâu, cùng nàng uống chén giao bôi. Dung nhan xinh đẹp như tiên nga của Thuần Vu Tiệp đã khiến Mộ Dung Thịnh đắm say, quên đi sự thất bại đắng cay lúc trưa. Gã nhẹ nhàng thoát y cho mình và cho cô dâu. Thân hình Mộ Dung Thịnh rất vạm vỡ, cường tráng, đầy nam tính, còn

Thuần Vu Tiệp cũng là pho tượng ngọc quyến rũ. Nàng gần gũi Thuần Vu Kỳ có ít ngày nên cơ thể vẫn giữ được nét thanh xuân, chưa phải là đàn bà.

Đan Nhược Tiên Tử đã nói láo Mộ Dung Thịnh rằng mình ham mê cõi ngựa nên đã bị rách màng trinh. Hiện tượng này rất phổ biến trong giới nữ hiệp nên Mộ Dung Thịnh tin ngay, chấp nhận không chút nghi ngờ.

Thuần Vu Tiệp còn giải thích lý do bỏ nhà ra đi là vì bị ép gả cho gã câm Thuần Vu Kỳ, dù gã ta đã có hai vợ. Nàng không bằng lòng nên phải trốn đi. Mộ Dung Thịnh cũng tin tuốt luốc và càng khâm phục tính cương liệt của người yêu. Khi đã sa vào lưới tình thì ai cũng mù quáng cả.

Đêm nay, Đan Nhược Tiên Tử lại cố sắm vai một trinh nữ ngây thơ, chưa từng kinh qua ân ái, giả vờ thẹn thùng trước sự vuốt ve âu yếm của tân lang. Thực ra, nàng đã động tình, khát khao được người đàn ông mạnh mẽ kia dìu vào giấc ngủ vu sơn. Nhưng khổ thay, cặp đèn hoa chúc đã tàn lụi mà tân lang vẫn chưa đủ sức phát cờ phá thành đoạt lũy. Trường thương của Mộ Dung Thịnh cứ yên phận bún thiu, không muốn làm kẻ anh hùng. Nỗi lo sơ hoang mang chụp lấy chú rể. Mộ Dung Thịnh bèn lên tiếng phân bua:

- Có lẽ lúc trưa ta uống nhiều rượu nên giờ hơi mệt. Hiền thê cố chờ một lúc, để ta sang xin nghĩa phụ một viên Tỉnh Tửu Đan.

Đan Nhược Tiên Tử thất vọng nảo nề, lửa tình nguội lạnh, cố mỉm cười khích lệ lang quân. Mộ Dung Thịnh đi rồi, Thuần Vu Tiệp thở dài nhớ đến người tình cũ. Chàng cảm ngốc nghếch của nàng luôn luôn nồng nhiệt, dũng mãnh, đem lại cho nàng những trận ái ân cháy bỏng, đầy nhưng cảm giác hoan lạc nối nhau không dứt. Nhưng dẫu sao thì người xưa cũng đã khuất núi còn nàng thì đã ôm đàn sang thuyền khác, có nuôi tiếc cũng thế thôi. Nàng cầu mong cho Mộ Dung Thịnh chỉ bất lực tạm thời nếu không thì kiếp hoa xem như héo đời.

Thuần Vu Tiệp không biết rằng Mộ Dung Thịnh đang xanh mặt khi nghe nghĩa phụ là Miêu Độc Pháp Sư Hưởng Đình Mạo nói:

- Chết rồi. Trong máu của người có một loại kỳ độc rất cổ quái.

Rồi lão ấn thủ vào các đại huyệt ở vùng bụng bệnh nhân. Mộ Dung Thịnh đau toát mồ hôi và rên rĩ khi Hưởng lão nhấn trúng các huyệt Đại Cự, Thủy Đạo, Qui Lai, Khí Xung ở bụng dưới, cả hai bên tả hữu. Những huyệt này thuộc Kinh Túc Dương Minh Vị, quan hệ trực tiếp đến đan điền, bộ phận sinh dục và hai chân.

Hưởng lão thở dài:

- Chất độc này hiện tập trung ở những vị trí mà Thịnh nhi cảm thấy đau. Do vậy, tạm thời người không thể làm chông được. Nhưng đáng ngại nhất là lúc chất độc mạn tính này len vào đến phủ tạng, mười phần chết đủ mười.

Mộ Dung Thịnh chợt nhớ đến ánh mắt tà mị của Hồng Hoa Tiên Cơ và Bạch Hỏa Chiêu, chua xót rú lên:

- Thì ra con mụ Hoàng Xuân Phụng đã hạ thủ ta bằng chén rượu mừng

Rồi gã khan cầu Hướng lão tìm cách cứu mình. Miêu Độc Pháp Sư trấn an:

- Tất nhiên Can gia sẽ tận lực chữa trị cho Thịnh nhi. Nhưng có lẽ chỉ vài ngày nữa chúng ta sẽ nhận được thư của Hồng Hoa Cung. Chúng dùng chất độc mạn tính là có ý muốn thu phục Thần Kiếm Bang hoặc chiếm đoạt Hàng Long Kiếm.

Mộ Dung Thịnh cười nhạt:

- Nay võ công của hài nhi vẫn còn nguyên vẹn, chúng ta sẽ đưa đàn Độc Bức (dơi độc) đến tấn công núi Phụng Sơn, bắt sống Hồng Hoa Tiên Cơ, tra khảo mà lấy thuốc giải.

Hướng Đình Mạo gật gù tán thành:

- Người nói cũng phải song lão phu sợ rằng đối phương đã chuẩn bị chu đáo mới dám hành động. Họ biết chúng ta có đàn chơi độc mà. Thịnh nhi hãy cho người đi An Dương do thám tình hình xem sao đã. Mộ Dung Thịnh nghe có lý, trở về phòng kể hết cho Thuần Vu Tiệp nghe. Đan Nhược Tiên Tử vô cùng chán nản, quay mặt vào trong và nghĩ:

- Đúng là “gậy ông đập lưng ông”, gã bún thiu này định lợi dụng đám cưới, dùng cổ độc thâm tóm võ lâm, nào ngờ đại sự không thành mà còn bị trúng độc.

Nàng là người nông nổi, háo danh nên đã không phản đối kế hoạch thâm độc ấy của chồng. Giờ đây, ảo vọng được làm vợ một vị bá chủ võ lâm đã tan tành. Đan Nhược Tiên Tử bỗng ước ao Thuần Vu Kỳ vẫn còn sống và nàng sẽ quay về, dầu phải chịu cảnh chung thuyền với bọn Vệ Tích Cơ, Sầm Tú Linh cũng không sao. Chàng tâm của nàng hiền lành, nhân hậu và kiêu dũng phi thường. Song đấy chỉ là ước mơ mà thôi.

Sáng ra, Thuần Vu Tiệp mới phát hiện hai ả tỳ nữ Tiểu Hồng, Tiểu Mai đã biến mất, chắc là đi theo bọn Vệ Cửu về Khai Phong. Mất người thân tín, Thuần Vu Tiệp càng cảm thấy cô đơn lạc lõng và bực bội.

oOo

Nhắc lại Linh Miêu Tẩu dẫn quần hào chạy khỏi Tổng Đàn Thần Kiếm Bang, rẽ vào cánh rừng rậm mé tả. Kha lão nhanh chóng vạch trần âm mưu của Mộ Dung Thịnh và Hồng Hoa Tiên Cơ. Ông trấn an rằng thuốc giải sẽ có trước lễ khai đàn của Hồng Hoa Cung. Quần hùng cứ an tâm đến An Dương dự lễ để nhận thuốc giải, sau đó cùng nhau tiêu diệt Hồng Hoa Tiên Cơ và thủ hạ.

Lời nói của bậc kỳ nhân được mọi người tin tưởng, thế sẽ giữ bí mật chuyện này rồi lên đường về cố quận. Số người đồng hành ngược Bắc khá đông nên đạo quân trăm người của Nam Hoang Đại Hào Bào Văn Tuấn không dám tấn công. Họ kiên nhẫn bám theo chờ đến lúc đoàn người vượt qua Hứa Xương, chỉ còn lại mười ba người, kể cả Tiểu Hồng, Tiểu Mai và Oa Ngọc Giao, Bang chủ Thần Xạ Bang.

Họ Oa muốn đi Khai Phong để thăm gia đình Tiết Cao Vân, đồng thời thưởng ngoạn cảnh vật Biện Kinh. Thực ra, lão muốn là người đầu tiên được uống thuốc giải độc. Họ Oa cũng được Mộ Dung Thịnh mời đám cưới.

Hôm ấy đã là mừng năm tháng tư, đoàn người chỉ cần vượt đèo Long Thư là đến trấn Tân Lập qua đêm.

Đã là giữa giờ thân, bọn Thuần Vu Kỳ hối hả tiến vào đoạn dốc chân đèo. Đèo là từ để chỉ đoạn đường dốc vượt qua núi non. Thường thì đèo được làm trên sườn núi, hoặc xuyên qua hai đỉnh để sang bên kia, nghĩa là nằm giữa hai đỉnh của rặng núi Long Thư. Khu tiếp giáp này có đoạn khá rộng rãi, hai bên quan đạo còn dư vài trượng, đầy rẫy cây cối và lau sậy.

Mười toán sát thủ được phái đi lấy đầu Linh Miêu Tẩu thực ra đều là đệ tử của Nam Hoang Đại Hào Bào Văn Tuấn, mỗi toán mười người vị chi trăm chẵn. Bọn này được Bào Văn Tuấn huấn luyện chu đáo nên bản lĩnh rất cao cường. Ngoài đao pháp còn giỏi nghề truy tung và ẩn thân. Bởi vậy, chúng bám theo sát nút mà bọn Thuần Vu Kỳ không hề hay biết.

Không những thế, đại quân này còn cắt rừng, vượt qua đối tượng, mai phục ở chân đèo Long Thư. Bào Văn Tuấn tuy chỉ là thủ lĩnh đạo tặc vùng sơn dã mà xem ra tài trí không chút tầm thường.

Thủ hạ của họ Bào còn tinh thông thủ pháp phóng phi đao, rất hữu dụng trong việc tập kích bất ngờ. Nhưng Huyền Cơ Thư Sinh lại là người giỏi binh pháp, thấy địa thế hiểm trở của đèo Long Thư liền ái ngại nói:

- Tuy chúng ta chỉ còn cách Khai Phong bốn ngày đường, song cũng vẫn phải đề phòng phục binh của Thần Kiếm Bang. Mưu đồ thất bại, chắc chắn Mộ Dung Thịnh sẽ

oán hận Kha tiên bối đến thấu xương, không chừng sẽ cho thủ hạ truy sát. Kỳ nhi tai mất linh mẫn hãy đi tiên phong xem có phục binh hay không.

Thuần Vu Kỳ tuân mệnh thúc ngựa lên con dốc hiểm trở, hai bên là vách núi và vệ đường là dải lau sậy rậm rạp, cao hơn đầu người. Chàng cho ngựa bước chậm rồi vận công nghe ngóng, cố phát hiện những dấu hiệu khả nghi đang hòa lẫn với gió xuân và tiếng chim chiều.

Đi được vài trượng, chàng bất ngờ tung mình rời yên ngựa hạ thân xuống vùng lau lách mé tả. Chàng đã nghe được tiếng va chạm rất nhỏ của hai vật bằng kim loại. Có hai gã sát thủ thuận trái tay nằm gằn, vô tình để vỏ dao đụng nhau.

Bị lộ, bọn mai phục phải trời dậy, vài tên vây đánh Thuần Vu Kỳ số còn lại kéo rốc xuống chân đèo để tấn công mười hai người kia.

Tiểu Mai, Tiểu Hồng không biết võ công nên run rẩy giữa bầy ngựa. Những người còn lại đã hạ mã xông đến đón đánh toán phục binh áo xanh lục.

Họ dàn hàng ngang ở đoạn đường hẹp nhất để hạn chế ưu thế số đông của phục binh. Bọn Lục y nhất tề phóng phi đao nhưng không làm gì được những cao thủ thiện chiến của phe Thuần Vu Gia Trang. Mười người này múa kiếm đánh bạt hết ám khí, song không rời khỏi vị trí, vẫn giữ nguyên trận tuyến. Nhờ vậy mỗi người chỉ phải đối phó với một hoặc hai gã sát thủ chứ không đến nỗi bị vây bốn mặt. Tài thao lược của Huyền Cơ Thư Sinh đã phát huy diệu dụng. Ông vừa chiến đấu vừa bao quát trận địa, nhắc nhở mọi người chớ quá hăng tiết vịt mà phá vỡ trận Liên Bích. Kẻ say máu nhất chính là Thần Xạ Bang chủ Oa Ngọc Giao. Được đánh nhau, lão ta mừng còn hơn bắt được vàng, múa tít bảo đao chém giết với vẻ mặt khoái trá, hớn hở. Thỉnh thoảng lão rời khá xa vị trí, bị Huyền Cơ Thư Sinh gọi giật ngược mới chịu lùi lại, nở nụ cười hối lỗi.

Những cao thủ trung niên như bọn Dương Hồ, Hách Nham, Ngô Phương, Hoàng Bưu, Đỗ Xung được Thuần Vu Kỳ chỉ dạy thêm kiếm pháp nên giờ đây lợi hại hơn cả Vệ Cửu. Họ thích thú được ứng dụng những gì đã học, giết người nhanh như chớp.

Tiếng sắt thép va chạm, tiếng quát tháo, tiếng rên la hòa lẫn với nhau, tạo thành thứ âm thanh bi tráng, kích động khí phách của người hiệp khách.

Ngay cả bậc anh thư là Vệ Tích Cơ cũng hăng hái vũ lộng trường kiếm, mặt hoa đỏ bừng, mắt sáng ngời niềm phấn khích. Sát máu chính là hương vị của kiếp giang hồ.

Bọn Lục y cực kỳ kiên dũng, lớp này gục ngã thì lớp khác xông lên, chẳng chút sờn lòng. Những kẻ chưa đến lượt thì hờm sẵn phi đao, bất ngờ phóng vào phe đối

phương. Và chúng tập trung nhiều nhất cho mục tiêu chính là Linh Miêu Tẩu Kha Nhất Tuyền, đối thủ của Nam Hoang Đại Hào Bào Văn Tuấn.

Họ Bào đã sớm tìm đến họ Kha để hoàn thành nhiệm vụ được Bang chủ giao phó. Bào Văn Tuấn sử dụng đơn đao, tấn công tới tập bằng những chiêu mãnh liệt, khí thế rất hung hãn.

Nhưng Linh Miêu Tẩu tuy đã già nua song sức mạnh không hề suy giảm, kiếm pháp lại cao cường nên ung dung đối phó, miệng cười toe toét và buông lời bỡn cợt họ Bào:

- Này gã mặt lạnh kia. Mèo ma` lão phu còn dám giết thì đừng nói chi người. Người không mau rút quân thì sẽ bị lão phu thiến đấy.

Rồi lão cứ nhắm hạ thế của Bào Văn Tuấn mà đâm. Đường kiếm của Linh Miêu Tẩu biến hóa tuyệt luân và nhanh như chớp nên đã nhiều phen khiến Nam Hoang Đại Hào phải toát mồ hôi hột, nhẩy lùi vì đứng quần bị đâm trúng.

Họ Bào thẹn quá hóa giận, thi triển đến công phu thủ mạng là những mũi kim thép tẩm độc. Độc châm được cài thành hàng trên ngực áo, mạ bạc sáng loáng nên thoạt nhìn thì giống như dải ngân tuyến để trang trí võ phục.

Tả thủ Bào Văn Tuấn chỉ vượt nhẹ là một mũi châm dài hai thốn đã nằm gọn trong ba ngón tay và bay đi. Nam Hoang Đại Hào đã khổ luyện tuyệt kỹ này đến trình độ cao siêu, dẫu ban đêm cũng có thể phóng trúng một con đom đóm.

Mũi ám khí đầu tiên có ưu thế bất ngờ nên đã đắc thủ, cắm vào bắp tay trái của Linh Miêu Tẩu. Kha lão vốn không có ý giết người, lại khoái đùa giỡn nên sơ suất trúng đòn hiểm độc.

Nghe chất độc lan nhanh theo máu, Linh Miêu Tẩu sợ hãi la toáng lên:

- Ối chà. Lão phu bị chó cắn thật rồi ?

Nhưng lão không lùi mà xắn đến, kiếm ảnh mịt mù, bủa vây kẻ địch. Trong chớp mắt, mũi kiếm của Linh Miêu Tẩu đâm thủng vai trái họ Bào, đòi nợ rất sòng phẳng.

Bào Văn Tuấn cắn răng chịu đau, phản công quyết liệt và liên tiếp bung ra những mũi kim thép độc địa, làm cho Linh Miêu Tẩu phải chống đỡ vất vả. Bọn sát thủ Thần Kiếm Bang đã thương vong hơn ba chục tên nhưng phía Huyền Cơ Thư Sinh cũng thọ thương gần hết. Lũ lão vội quát vang:

- Nam Cung Túy. Người mà không chịu mạnh tay thì bọn ta nguy mất.

Thì ra Thuần Vu Kỳ cho rằng phục binh là những đồng đạo võ lâm bị Thần Kiếm Bang khống chế nên đã nường tay. Chàng không dám giết họ mà chỉ dả thương tứ chi hoặc điểm huyết.

Huyền Cơ Thư Sinh hiểu tâm trạng ấy nên nói tiếp:

- Bọn này không phải là tù binh đâu.

Thuần vu Kỳ tỉnh ngộ, bắt đầu phóng tay tàn sát, vừa đánh vừa chạy xuống chân đồi. Khi đã không còn bị bó tay bó chân bởi lòng nhân, thủ pháp giết người của Thuần Vu Kỳ rất mau lẹ, dường như mọi thức kiếm chàng đánh ra là đều có kết quả

Nãy giờ chàng thủ nhiều hơn công nên có điều kiện tìm hiểu pho đao pháp của bọn lục y, biết được lộ số và sơ hở.

Chỉ trong khoảnh khắc, Thuần Vu Kỳ đã diệt trừ hai mươi mấy tên, xuống đến trận địa phía dưới, đánh vào mặt sau hàng ngũ đối phương. Chàng thi triển khoái kiếm đến độ chói, kiếm kinh xé gió rít lên lạnh lạnh, kiếm quang rực rỡ bởi tà dương, liên tiếp hạ sát mười mấy gã đao thủ.

Tiếng kêu gào thảm thiết của nạn nhân nối nhau không dứt đã khiến Nam Hoang Đại Hào sửng sốt và căm hận. Lão không ngờ trong đoàn người Thuần Vu Gia Trang lại có một gã Nam Cung Túy võ nghệ cao cường đến thế.

Bọn Lục y kia đều là đệ tử thân tín, do Bào Văn Tuấn đích thân dạy dỗ nhiều năm, cho nên cái chết của chúng khiến họ Bào đứt từng khúc ruột. Lão điên tiết bỏ Linh Miêu Tẩu lướt đến chặn đánh kinh địch.

Nam Hoang Đại Hào tận dụng thế bất ngờ, ngay từ đầu đã tấn công quyết liệt bằng một chiêu đao hung hãn và tả thủ kín đáo xạ ra một mũi độc châm. Trong lúc đao kiếm chạm nhau, mũi kim thép chộp lên, bay vào ngực Nam Cung Túy.

Nào ngờ, gã ta phản ứng cực kỳ thần tốc, xòe bàn tay trái che tâm thất, hứng lấy mũi châm độc ác. Đồng thời, trường liếm của Nam Cung Túy xuyên qua màn đao ảnh đâm thủng sườn Bào Văn Tuấn.

Gan bị tổn thương, hai rẻ sườn non bị gãy, họ Bào đau đớn khế rên và chẳng còn chút dũng khí nào cả. Lão phóng thêm một mũi độc châm vào mặt đối thủ để cản đường rồi tung mình đào tẩu. Đám Lục y thấy thế cũng bỏ chạy theo, để lại gần bảy mươi tử thi. Bọn Dương Hồ phá lên cười đắc thắng, bất kể những vết thương trên người.

Trừ Vệ Tích Cơ, ai cũng thọ thương cả. Hai gã Dương Hồ, Hách Nham cố tình đứng cạnh nàng mà bảo vệ, không để xảy ra bất trắc. Bản lãnh Tích Cơ khá cao siêu nhưng kinh nghiệm chiến đấu thì thiếu thốn.

Sau khi trao cho Linh Miêu Tẩu một viên giải độc đan, Tích Cơ hối hả chạy đến chăm sóc vết thương trong lòng bàn tay tả Nam Cung Túy. Tất nhiên thái độ của nàng rất thân mật, ví dụ như tự tay nhét linh đan vào miệng Nam Cung Túy, hoặc kẹp tay gã vào người mình bằng bó. Công lực chẳng đủ nên yếu quyết của pho Long Trảo Truy Hồn không bảo vệ được lòng bàn tay Thuần Vu Kỳ trước mũi kim thép nhọn hoắt.

Thần Xạ Bang chủ Oa Ngọc Giao biết Tích Cơ là vợ góa của chàng câm Thuần Vu Kỳ nên nóng mũi tránh móc Huyền Cơ Sinh:

- Lão phu tuy là người gốc Mông Cổ nhưng cũng thấy chướng mắt trước tiết hạnh của con dâu họ Thuần Vu. Kỳ nhi thất tung chưa đầy một năm mà vợ hấn công khai phân mật với trai, chẳng lẽ Lưu hiền đệ lại chấp nhận được.

Cả bọn phá lên cười nắc nẻ, còn Nam Cung Túy thì bước đến ôm lấy họ Oa và thì thầm:

- Bang chủ. Tại hạ chính là Thuần Vu Kỳ, năm ngoái bị Đồng Quan Thần Phiến đẩy xuống vực thẳm Uyên Ương Giản, may mà không chết, lại còn được Lam thần y chữa lành á tật. Vì an nguy của tệt quyến, mong Bang chủ giữ kín việc này giùm cho.

Oa Ngọc Giao hoan hỉ phi thường, vỗ bôm bốp vào lưng chàng và cười ha hả:

- Đúng là trời cao có mắt, thế mà lâu nay lão phu cứ tiếc thương người mãi.

Giọng nói thiết tha và gương mặt thực thà, chất phác của Oa lão đã khiến Thuần Vu Kỳ rất cảm động.

- - - o O o - - -